

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. Бургас, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Йорданка Г. Майска
РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА Въззивно
гражданско дело № 20222100500127 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. от ГПК и е образувано пред настоящата съдебна инстанция по повод въззивна жалба на **АТ. ИВ. С.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ж.к. „И.“, бл. **, вх. *, ет. *, ап. **, подадена чрез упълномощения му процесуален представител адв. Ана Панайотова, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Априлов“ № 16, ет. 3, офис 1 против **решение № 105 от 13.12.2021 г., постановено по гр. дело № 309/2021 г. по описа на РС-Поморие**, с което са отхвърлен иска му с правно чл.357, вр.чл.188, т.1 от КТ срещу ответника **АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“**, ЕИК: 000695089, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Македония“ № 3, чрез ТП „Областно пътно управление- Бургас“, с адрес: гр. Бургас, ул. „Цариградска“ 30, представляван от директора Митко Иванов Порязов за отмяна като незаконосъобразна на заповед №РД-11-31/08.04.2021 г., издадена от директора на ОПУ- Бургас, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ за извършено нарушение по чл. 187, ал. 1, т. 7 от КТ – неизпълнение на законните разпореждания на работодателя.

В жалбата се изразява недоволство от решението на първоинстанционният съд, като се навеждат доводи за неговата недопустимост, необоснованост и неправилност. Излагат се съображения, че в нарушение на принципа на диспозитивното начало /чл. 6 от ГПК/ първоинстанционният съд се е произнесъл по отношение на наличие на дисциплинарно нарушение, което не е било предмет на дисциплинарното производство. На следващо място се навеждат доводи за неразбираемост на обжалвания съдебен акт и липса на правни изводи, водещи до отхвърляне на иска, в т.ч. като се твърди, че изложените такива са неразбираеми и формални. Сочи се, че решението е неправилно поради неверни фактически и правни изводи, като се излагат оплаквания, че районният съд не е обсъдил релевантните за спора

факти, доказателства и доводи. В жалбата се твърди също, че направените в първоинстанционното решение фактически констатации са в противоречие с данните по делото, в т.ч. без да са обсъдени конкретните доказателства, което води до необоснованост на акта, както и до неправилно приложение на материалния закон. Изложени се съображения, че с изложените доводи в мотивната част на решението съдът е изменил действителната дисциплинарна воля на работодателя, в подкрепа на което в жалбата се цитира съдебна практика. Жалбоподателят изразява и несъгласие с доводите на районния съд относно преценката за спазване на изискванията на чл. 195 от КТ, както и относно спазване на срока по чл. 194 от КТ. С оглед наведените и подробно развити във въззивната жалба доводи се иска обезсилване на отхвърлителното решение на РС- Поморие и връщане на делото на районния съд да произнасяне по предявения иск, като в случай, че се намери, че обжалваното решение е допустимо се иска отмяната му и постановяване на ново, с което искът да бъде уважен, както и в полза на въззивника да бъдат присъдени разноските в първоинстанционното производство. В съдебно заседание, въззивникът не изпраща представител. Представя, чрез упълномощения си процесуален представител писмено становище, в което поддържа въззивната си жалба, като моли за отмяна на обжалваното решение като неправилно, необосновано и незаконосъобразно и постановяване на ново, с което наложеното дисциплинарно наказание „забележка“ да бъде отменено. Претендира присъждане на разноските в първоинстанционното производство.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемият АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, чрез упълномощения си процесуален представител – юриконсулт П. е депозирал писмен отговор по въззивната жалба, в който са изложени съображения за неоснователността ѝ. Въззиваемият е оспорил изложените в жалбата доводи за недопустимост на обжалваното решение на първоинстанционния съд, като счита, че решението е постановено в предметната рамка на направените от страните искания и възражения съгласно твърдените от тях факти и обстоятелства. Възразява против твърденията на жалбоподателя, че съдът се е произнесъл по въпроса за наличие на дисциплинарно наказание, различно от посоченото в атакуваната заповед, с която е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Излага съображения, че правилно съобразно ангажираните по делото доказателства районният съд е приел, че с действията си по демонтаж на повредена гума на автомобила, ищецът е причинил увреждането – скъсване на заден амортизатор, които действия са извън възложените му от работодателя правомощия и за които е ангажирана дисциплинарната му отговорност за налагане на наказанието „забележка“. На следващо място въззиваемият счита за неоснователни твърденията в жалбата за неправилност на обжалваното решение, като излага доводи, че същото е мотивирано при направена поотделно и в съвкупност преценка на ангажираните доказателства. Изразява несъгласие с изложените от жалбоподателя съображения за неспазване на срока по чл. 194 от КТ, като счита, че наказанието е наложено в рамките на законовия двумесечен срок от откриване на нарушението, за което излага подробни съображения. Сочи, че заповедта е постановена при спазване на изискванията на чл. 195 от КТ, като е издадена при спазване на дисциплинарната процедура и при съобразяване с материалноправните разпоредби. По подробно изложените в писмения отговор доводи въззиваемият счита, че въззивната жалба е неоснователна и моли за потвърждаване на обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноските, в т.ч. и юриконсултско възнаграждение. В съдебно заседание, въззиваемият, чрез упълномощения си процесуален представител- юриконсулт поддържа писмения си отговор и моли за потвърждаване на обжалваното първоинстанционно решение като правилно и законосъобразно.

Бургаският окръжен съд, взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази закона намира за установено от фактическа и правна страна следното

Районният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.357 вр.чл.188, т. 1 от КТ, предявен от ищеца АТ. ИВ. С. срещу ответния работодател АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ за признаване за незаконосъобразна и отмяна на заповед №РД-11-31/08.04.2021 г., издадена от директора на ОПУ- Бургас, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ за нарушение по чл. 187, ал. 1, т. 7 от КТ, представляващо неизпълнение на законните нареждания на работодателя, обективирани в заповед №РД-11-167/17.09.2019 г., издадена от директора на ОПУ- Бургас чрез неизпълнение на задълженията на ищеца, свързани с поддържането и съхранението на зачисления му лек автомобил с марка „Чероки,, с ДК № А 2525 В, което е довело до реализирано на 15.01.2021г. увреждане на същия, изразяващо се в скъсан заден амортизър на превозното средство.

В исковата молба са наведени множество съображения за незаконосъобразност на посочената заповед. Твърди се, че не е неспазен двумесечния срок по чл. 194, ал. 1 от КТ за налагане на дисциплинарното наказание, както и, че наказанието е наложено при несъобразяване с критериите на чл. 189, ал. 1 от КТ. Наред с това се сочи, че заповедта за уволнение е издадена в нарушение на чл. 195, ал. 1 от КТ, тъй като не съдържа всички реквизити относно нарушението и не е мотивирана.

В писмения си отговор по чл. 131 от ГПК ответният работодател е оспорил иска, като е изложил подробни доводи за неговата неоснователност, както и съображения за законосъобразно налагане на оспореното дисциплинарно наказание.

С обжалваното решение, районният е отхвърлил изцяло предявения иск, като е приел, че дисциплинарното наказание е законосъобразно, тъй като наложено е в срока по чл. 194, ал. 1 от КТ, при спазване на изискванията на чл. 193, ал. 1 и чл. 195, ал. 1 от КТ и при съобразяване на тежестта на извършеното нарушение с наложеното наказание съгласно чл. 189 от КТ. Счел е, че в резултат на действия на ищеца по демонтаж на повредената част от автомобила, излизайки извън възложените му от работодателя е осъществено увреждането, описано в заповедта за налагане на наказанието, което увреждане е различно от настъпилата на 13.01.2021г. повреда на амортизъра, по съображения, че ако последната е водела до невъзможност за движение на автомобила на собствен ход, ищецът е следвало да уведоми работодателя, а като не го е стотрил е извършил процесното нарушение.

След служебна проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл.269 от ГПК, въззивният съд не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо.

Досежно наложените в жалбата доводи за недопустимост на обжалваното решение, поради твърдения за нарушение на принципа на чл. 6, ал. 1 от ГПК, настоящата инстанция намира, че наведените в тази насока оплаквания не влияят на допустимостта, а касаят правилността на решението, която съставлява преценката на съда по съществуването на спора.

След самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, от фактическа страна въззивният съд намира следното:

По делото не е спорно, а и от данните по делото е установено, че страните са в трудово правоотношение, по силата на което ищецът заема длъжността „гл.сп. ***- П. “ при ответника. Съгласно представената длъжностна характеристика са посочени основните цели и задълженията на ищеца с оглед заеманата от него длъжност.

Със заповед № РД-11-31 от 08.04.2021г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ за нарушение по чл. 187, ал. 1, т. 7 от КТ, представляващо неизпълнение на законните нареждания на работодателя, обективирани в заповед №РД-11-167/17.09.2019 г., издадена от директора на ОПУ- Бургас чрез неизпълнение на задълженията на ищеца, свързани с поддържането и съхранението на зачисления му лек автомобил с марка „Чероки,, с ДК № А 2525 В, което е довело до реализирано на

15.01.2021г. увреждане на същия, изразяващо се в скъсан заден амортисьор на превозното средство.

В заповедта е посочено, че нарушението е установено въз основа на доклад, подаден от К.К. на длъжност „гл.сп.“ в отдел АОпри ОПУ –Бургас и експертно менение от сериза, обслужващ автомобилния парк на ОПУ-Бургас, като са взети предвид изисканите от ищеца писмени обяснения по чл. 193, ал. 1 от КТ, в които той е заявил, че не е налице нарушение, тъй като е изпълнил правилата за движение и е предприел незабавни мерки по поправката на превозното средство, но не е могъл да предотврати настъпилите повреди по автомобила. Заповедта е връчена на ищеца лично срещу подпис на 12.04.2021г.

Видно от данните по делото, преди да наложи описаното дисциплинарно наказание с писмо от 15.03.2021г. работодателят е изискал от ищеца да даде писмено обяснение за констатираното нарушение на трудовата дисциплина.

Представена е заповед от 17.09.2019г., с която на ищецът с оглед длъжността която заема е наредено да управлява лек автомобил марка „Чероки“, собственост на ОПИ-Бургас, за който му е вменена отговорност за техническото състояние, добрия външен вид и спазване на разпоредбите на ЗДвП. Представен е и доклад от 09.02.2021г., изготвен от К.К., с който е уведомил директора на ОПУ- Бургас, че на 15.01.2021г. около 11 часа е бил уведомен от ищеца, че при попадане в дупка е скъсан заден десен амортисьор на горепосочения автомобил. В доклада е посочено, че автомобила е насочен към сервиз за отстраняване на щетата, която след оглед е установено, че се изразява в изкривяване на пода на купето вследствие силен удар, довело до изкривяване на амортисьора и скъсване на едното му „ухо“.

Представено е писмено становище от 21.01.2021г., издадено от сервиз „ФУЛДА БЪЛГАРИЯ“ ООД относно поръчка от 15.01.2021г. за ремонт на автомобила, подписано от И. Д., в което е посочено, че задният десен амортисьор е изкривен и механично увреден, което налага подмяната му с нов. Констатирано е, че болтовете за монтиране на амортисьора са скъсани в купето на автомобила при извършен опит за демонтаж на повредения амортисьор извън посочения сервиз /оторизиран за техническо обслужване и ремонт съгласно сключен договор от 17.09.2019г. за обществена поръчка/, което е наложило скъсаните болтове да бъдат разпробити и да бъде нарязана нова резба в купето на автомобила. Посочено е , че от видът на щетата следва, че необходимостта от ремонт се обуславя вследствие силен удар в резултат на преминаване на автомобила пред пътна неравност с несъобразена скорост, а не поради амортизация и лошо техническо състояние на демонтирания амортисьор, който е със средна степен на износване.

По повод направено искане по чл. 192 от ГПК по делото са представени са писмени доказателства, че считано от 01.07.2019г. И. Д., подписал горепосоченото становище от И. Д., на длъжност приемчик- автосервиз от името на „ФУЛДА БЪЛГАРИЯ“ ООД не е бил в трудово-правни отношения с посоченото дружество, тъй като от тази дата трудовия му договор е бил прекратен. В съдебно заседание се е явил представител на „ФУЛДА БЪЛГАРИЯ“ ООД, който е заявил, че не възразява по отношение на действията на И. Д. без представителна власт.

Пред първоинстанционния съд са ангажирани свидетелски показания, чрез разпит на св. К. – гл.сп. в отдел АО при ОПИ-Бургас и св. Д.- на длъжност а. в РУ на МВР-П..

В показанията си св. К. който заявява, че за процесния случай е получил обаждане от ищеца, че е попаднал в шахта и е скъсал амортисьора на поверения му автомобил. Сочи, че е казал на ищеца внимателно да закара автомобила в оторизирания сервиз, с който ОПИ-Бургас има сключен договор за ремонт и обслужване. От показанията му се установява, че при предишния преглед на колата не е имало никакви данни за нуждата от подмяна на амортиьора, а същият е бил в отлично състояние. Свидетелят сочи, че ищецът му споделил,

че е закарал колата първо в сервиз на негови познати, където са се опитвали да го свалят и за това са скъсани болтовете му. В показанията си сочи, че на място в оторизирания сервиз е видял следи от силен удар по гредата на пода на автомобила, а амортизаторът бил в „безобразно състояние“ и се намирал в багажника на автомобила с изкривено ухо и скъсани болтове на мястото, на което се държи в купето. Заявява, че сервизните работници от оторизирания сервиз са му казали, че повредата се дължи на несъобразена скорост. Соци, че за щетата е изготвил доклад, който заедно с проформата –фактура е представил на директора на ОПИ-Бургас, а няколко дни след това е взел становището от сервиза.

В показанията си св. Д. сочи, че си спомня, че на 13.01.2021г. е получил сигнал от ищеца, че по време на управление на служебния си автомобил е попадал в шахта на ул. „Княз Борис “ до магазин Билла в гр. Поморие, но не е останал на място, а е продължил движението си. Свидетелят заявява, че в този ден е получил множество сигнали за други аварирани и закъсали автомобили, тъй като валил проливен дъжд и повечето участъци от пътната мрежа са били залати с вода. В показанията си сочи, че е подал сигнал до дежурния в Община Поморие за въпросната шахта, като счита, че в тези условия ищецът не е имало как да предвиди, че тя ще „изскочи“ на пътя.

С гореизложената фактическа обстановка и съобразно оплакванията в жалбата, се налагат следните правни изводи:

По отношение на срока по чл. 194, ал. 1 от КТ, въззивният съд споделя извода на районния съд, че работодателят е узнал за нарушението с писмения доклад от 09.02.2021г., изготвен от св. К., поради което заповедта за наложеното на ищеца наказание „забележка “ е издадена при спазване на двумесечния срок по чл. 194, ал. 1 от КТ, по следните съображения:

Съгласно чл. 194, ал. 1 от КТ дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Това означава, че дисциплинарното наказание не може да се наложи, ако е изтекъл двумесечния срок от откриване на нарушението, макар да не е изтекъл едногодишния срок от извършването му. Безспорно е, че съгласно трайната съдебна практика, обективирана в решение № 256/18.05.2012 г. по гр. д. № 1036/2011 г. на IV г. о. и р. решение № 231 от 13.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 858/2010 г., IV г. о., ГК, понятието „откриване на нарушението“ означава узнаване от субекта на дисциплинарната власт на нарушаването на трудовата дисциплина, установено в съществените му признаци - субектът на нарушението, времето и мястото на извършването му, както и индивидуализиращите признаци на деянието от обективна и субективна страна, които да го квалифицират като нарушение. Затова, за да започне да тече преклузивния двумесечен срок по чл. 194, ал. 1 от ГПК горните обстоятелства следва да са узнали от работодателя, който като дисциплинарно-наказващият орган има правомощията да ангажира дисциплинарната отговорност на служителя. Установяването им от други служители, а не от самия работодател не води до начало на срока по чл. 194, ал. 1 от КТ.

В случая въпреки, че нарушението, извършено на 13.01.2021г. е установено на 15.01.2021г. от св. К., същият с оглед длъжността, която заема не разполага с дискреционна власт да ангажира дисциплинараната отговорност на ищеца. Затова изготвения от св. К. писмен доклад до директора на ОПУ-Бургас, вхoдиран на 09.02.2021г., е най-ранния установен по делото момент, в който работодателят е узнал за обстоятелствата, послужили му за основание за издаване на заповедта за дисциплинарно наказание на ищеца. Оттук следва, че с издадената от 08.04.2021г. заповед, работодателят е наложил дисциплинарното наказание на ищеца в рамките на преклузивния двумесечен срок по чл. 194, ал. 1 от КТ от откриване /узнаване/ на нарушението. Затова, изложените в тази връзка възражения в жалбата се явяват неоснователни.

С оглед проверката за законосъобразност на издадената заповед за дисциплинарна

уволнение, на първо място в тежест на работодателят е да докаже, че преди налагане наказанията, е спазил процедурата по чл. 193, ал. 1 от КТ. Тъй като посочената норма е императивна, съдът следи служебно за изпълнението ѝ, независимо от наличието на изложени доводи на страните. В случая настоящата инстанция намира, че от данните по делото се установява, че посочена процедура е спазена, тъй като преди да наложи наказанието работодателят е изискал обяснения от ищеца именно за нарушението, изразяващо се в „скъсан заден амортизатор“ на повереното му превозно средство, за което е ангажирал дисциплинарната му отговорност. Обясненията на ищеца са взети предвид от работодателя при налагане на наказанието, като що се касае до оплакванията в жалбата дали те реално са възприети от работодателя, този въпрос не е свързан приложението на санкцията на чл. 193, ал. 2 от КТ.

Затова, съдът намира, че поради законосъобразно провеждане на процедурата по чл. 193 от КТ и спазване на срока по чл. 194, ал. 1 от КТ, съдът следва да разгледа по същество и останалите оплаквания за законността на наложеното дисциплинарно наказание.

Ищецът твърди, че процесната заповед е немотивирана съгласно изискванията на чл. 195 от КТ, тъй като нарушението е описано бланкетно, липсват сведения относно нарушителя, обективните и субективните признаци на нарушението, времето на извършването му, видът на наложеното наказание и правното основание, въз основа на което се налага наказанието.

Видно от съдържанието на заповедта за наложеното наказание, преповтаряйки написаното в доклада от 09.02.2021г., с който е бил сезиран, работодателят, е ангажирал дисциплинарната отговорност на ищеца за неизпълнение на задълженията му, свързани с поддържане и съхранение на зачисления му автомобил съгласно заповедта от 17.09.2019г., довело до реализирано на 15.01.2021г. увреждане на същия, изразяващо се в скъсване на заден десен амортизатор. Нарушението е квалифицирано по чл. 187, ал. 1, т. 7 от КТ - неизпълнение на законните нареждания на работодателя.

Въпреки горните констатации за настъпилата вреда „скъсване на заден десен амортизатор“ в заповедта липсват каквито и да фактически твърдения относно фактите и обстоятелства, за които работодателят счита, че се изразява изпълнителното деяние, с което е ищецът е осъществил визираното по чл. 187, ал. 1, т. 7 от КТ нарушение на трудовата дисциплина, а именно липсва описание с кои точно негови действия и/или бездействия е нарушил заповед от 17.09.2017г. и кое е конкретно поведението му, което да е довело до увреждането на амортизатора на автомобила. Такива данни не се съдържат и в доклада от 09.02.2021г., към който препраща заповедта. Непосочването кое е конкретното поведение, с което работодателят е счел, че ищецът е нарушил вменените му задължения за стопанисване на автомобила съставлява липса на реквизит по смисъла на чл. 195, ал. 1 от КТ и води до незаконосъобразност на заповедта за наложеното наказание, само на това основание.

Независимо от горното следва да се отбележи, че за да ангажира дисциплинарната отговорност на ищеца за соченото неизпълнение на задълженията му по заповедта от 17.09.2019г., следва не само в дисциплинарната заповед ясно да е посочено изпълнителното деяние, което се твърди, че е извършено от ищеца, а и работодателят да докаже, че то съставлява виновно нарушение на задълженията на ищеца във връзка с поддръжката на автомобила. Видно от съдържанието на заповедта от 17.09.2017г., за която се твърди, че е нарушена, в нея се съдържа общо задължение за техническа поддръжка на автомобила и спазване на правилата на ЗДВП, но липсва конкретно указано на ищеца задължение за действията, които следва да предприеме при нужда от ремонт. Затова съдът приема, че опитът на ищеца за извънсервизно сваляне на амортизатора, предприето с цел да не увреди ходовата част при придвижването на МПС до сервиза всъщност представлява неизпълнение на дадените му от св. К. устни указания, но не и неизпълнение на задълженията му по посочената заповед от 17.09.2017г. Затова, в случая не е налице виновно неизпълнение на

трудовете задължения на ищеца, основани на задължения, непосочени в заповедта от 17.09.2017г.

По делото е безспорно установено, че увреждането на амортисъора е станало вследствие случаен пътен инцидент – проливен дъжд и внезапно изкочил капап на шахта, като по делото няма доказателства настъпването на вредата да е причинено вследствие виновно изцяло или поведение на ищеца, в т.ч. и поради неспазване на ЗДвП. Тъй като отговорността на ищеца е ангажирана за скъсване на амортисъора, а посочената вреда е станала без негова вина, в.т.ч. и без данни при настъпването му ищецът да е нарушил задълженията му по заповед от 17.09.2017г., следва, че не е налице визираното в дисциплинарната заповед нарушение, съобразно сочения в него, макар и непълен фактически състав.

В тази връзка настоящата инстанция намира за основателно оплакването в жалбата, че районният съд неправилно е приел, в противоречие с данните по делото и съдържанието на заповедта за наложеното дисциплинарно наказание, че нарушението, за което е наказан ищеца е за това, че в резултат на действията му по демонтаж на повредената част от автомобила, излизаци извън възложените му от работодателя е осъществено увреждането, описано в заповедта за налагане на наказанието, което увреждане е счел за различно от настъпилата на 13.01.2021г. повреда на амортисъора, по съображения, че ако последната е водела до невъзможност за движение на автомобила на собствен ход, ищецът е следвало да уведоми работодателя, а като не го е сторил е извършил процесното нарушение. Такава фактическа обстановка, сочеща на каквото и да е подобно конкретно поведение на ищеца липсва както в изисканите от работодателя обяснения по чл. 193 от КТ, така и в обстоятелствената част на заповедта за наложеното наказание, респ. в доклада, към който тя препраща. В заповедта за наложеното наказание не се твърди, а и няма данни по делото последващите действия на ищеца, представляващи опит за демонтаж на болтовете извън оторизирания сервиз, довело до скъсването им, да са увредили амортисъора след инцидента по време на ПТП. Що се касае до данните, че поради скъсване на болтовете е било необходимо в сервиза да бъдат пробити нови, такива обстоятелства не са наведени в дисциплинарната заповед.

От гореизложеното следва, че тъй като отговорността на ищеца е ангажирана за увреждане на амортисъора, а посочената вреда е станала без негова вина, вследствие случаен пътен инцидент, без данни при настъпването му ищецът да е нарушил задълженията му по заповед от 17.09.2017г., следва, че не е налице визираното в заповедта нарушение. По тези съображения, настоящата инстанция намира, че наложеното на ищеца дисциплинарно наказание „забележка“ е незаконосъобразно, поради което искът за отмяната му се явява основателен и следва да се уважи.

Поради несъвпадане на крайните изводи на двете инстанции, обжалваното първоинстанционно решение, отхвърлящо предявения иск по чл. 357 вр. с чл. 188, т. 1 от КТ следва да бъде отменено като неправилно и вместо него да бъде постановено ново, с което искът да бъде уважен чрез отмяна като незаконосъобразна на заповедта, с която на ищеца е наложено процесното дисциплинарно наказание.

На основание чл. 78, ал. 1 и чл. 80 от ГПК поради основателност на въззивната жалба и уважаване предявения иск, в полза на въззивника следва да се присъдят съобразно искането му направените в първоинстанционното производство разноси за платено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 105 от 13.12.2021 г., постановено по гр. дело № 309/2021 г. по описа на РС-П., като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна заповед №РД-11-31/08.04.2021 г., издадена от директора на ОПУ- Бургас, представляван от директора Митко Иванов Порязов, с която на ищеца **АТ. ИВ. С.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ж.к. „И.“, бл. **, вх. *, ет. *, ап. ** е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ за извършено нарушение по чл. 187, ал. 1, т. 7 от КТ – неизпълнение на законните разпореждания на работодателя.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, ЕИК: 000695089, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Македония“ № 3, чрез ТП „Областно пътно управление- Бургас“, с адрес: гр. Бургас, ул. „Цариградска“ 30, представляван от директора Митко Иванов Порязов **ДА ЗАПЛАТИ** на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК направените пред първата инстанция разноси по делото за платено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, ЕИК: 000695089, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Македония“ № 3, чрез ТП „Областно пътно управление- Бургас“, с адрес: гр. Бургас, ул. „Цариградска“ 30, представляван от директора Митко Иванов Порязов **ДА ЗАПЛАТИ на основание чл. 359 от КТ вр. с чл. 78, ал. 6 и чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на БОС държавна такса в размер на 25 лв. за въззивно обжалване, както и държавна такса за първоинстанционното производство в размер на 50 лв. по сметка на БРС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 3 от КТ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____